

Glorii divine în înviere: Ioan 17,5

Ioan 17.5: *Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.*

Glorie divină în înviere

În rugăciunea Domnului în versetul 5 ni se îndreaptă atenția spre: „Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea”. Cu adâncă smerenie să încercăm să înțelegem înțelesul acestei dorințe minunate, căci ea a fost rostită de un Om supus, de Unul, care deseori a fost numit Isus din Nazaret. Ea a fost exprimată atunci când El a fost lepădat cu totul de aceia care aveau prestigiul autorității religioase și a fost disprețuit de aceia care în această lume ocupau o poziție înaltă în societate. Scurt după aceea El era subiectul distracției soldaților, batjocura trecătorilor, subiectul batjocurii marilor preoți și bătrânilor și Conducătorul părăsit de ucenicii Lui, care erau așa de familiarizați cu El. Urma să fie deferit spre judecare ca hulitor și făcător de rele și să fie judecat de păgâni (de națiuni) ca răzvrătit. Și pe deasupra tuturor acestora El trebuia să devină jertfa pentru păcat, ținta judecății neîngrădite a lui Dumnezeu asupra păcatului, un blestem sub Legea pe care poporul Său a încălcat-o. El a trebuit să vină în contact cu acea chestiune îngrozitoare, de care duhul Său S-a dat înapoi îngrozit, cu acel păcat al omului, care a dat naștere la îndepărtare și mânie; pe scurt, urma să guste moartea și să fie pus într-un mormânt.

Însă El S-a așezat mai dinainte de partea cealaltă a acestor lucruri, privind lucrarea ca fiind înfăptuită și Dumnezeu Său glorificat pe pământ. El, Omul disprețuit și lepădat, a privit în sus în cerul Tatălui Său, a cărui curăție albastră a primit caracterul ei din azurul mult mai curat al gloriei Sale proprii divine și cerești. Și acum El spune – ca Om: „Preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea”. Trezirea din moarte și învierea sunt incluse în aceasta, căci atunci când El a plecat din lume la Tatăl, aceasta a avut loc pe drumul morții, și ca să glorifice un om, care în realitate era mort, acesta trebuia să fie trezit din moarte. Însă aceste cuvinte ale Domnului Isus sunt nu numai o dorință după onoare, El Se roagă acum ca Om pentru acea slavă, care Îi aparținea din veșnicie Lui ca Fiu al Tatălui. Dacă Isus nu ar fi fost Dumnezeu din veșnicie, atunci această dorință ar fi fost o blasfemie și o falsitate îngrozitoare, dar pentru că El este Fiul veșnic, din aceasta strălucește adevăr și glorie. El a venit de sus, din lumina divină, inaccesibilă ochiului muritor, pentru ca, ca Om să lupte cu vrăjmașul și să obțină biruința cea mai mare.

Ca Om și pentru oameni El a murit, și ca Om a înviat dintre morți. Sute de voci demne de încredere confirmă aceasta pe paginile Cuvântului inspirat. Credincioșilor din Corint, care puneau la îndoială realitatea învierii Sale, le sunt prezentați un număr mare de martori puternici (1 Corinteni 15).

Iudeii au mituit pe soldații romani, ca ei să treacă sub tăcere această realitate mare, care a vorbit împotriva lepădării lui Mesia al lor. Însă învierea personală, reală a Domnului Isus este o mărturie incontestabilă a tuturor apostolilor Domnului. El Însuși li S-a arătat viu prin multe dovezi infailibile, și în felul Lui inimitabil El mustră acele inimi care credeau că fapta ar fi

prea mare ca să fie adevărată. El spune în Apocalipsa 1.18: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort, și iată, sunt viu în vecii vecilor.”

El este Cel despre care stă scris: „Printr-un Om a venit învierea morților”. El este Fiul Omului, Lui și nu îngerilor sau duhurilor este supusă lumea care va veni, despre care vorbim. Pentru că El este una cu „frații Săi” și ei cu El, El poate fi căpetenia mântuirii noastre și Marele Preot al poporului Său. Natura Sa umană nu este astăzi mai puțin reală decât Dumnezeirea Sa din veșnicie.

Dar să cercetăm dimensiunea rugăciunii inegalabile a Domnului. În evanghelia după Ioan capitolul 13 este un verset care aruncă lumină asupra acesteia. Când Iuda a părăsit societatea celor strănși la Cină, Isus spune: „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El. Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, și Dumnezeu Îl va preamări în Sine Însuși și-L va preamări îndată.”

Avem aici trei lucruri:

1. Dumnezeu glorificat în Fiul Omului.
2. Fiul Omului glorificat în Dumnezeu.
3. Fiul Omului glorificat îndată.

Primul lucru l-am studiat deja. Al doilea îl studiem acum. Al treilea ne arată că gloria, cu care Dumnezeu a răspuns la lucrarea Fiului Omului trebuia să vină în curând, fără întârziere.

Omul glorificat în Dumnezeu

Ne este mai ușor să înțelegem ideea că Dumnezeu a fost glorificat în Om, deoarece acesta a coborât la noi. Ea aduce gloria lui Dumnezeu în orizontul nostru intelectual ca prezentată pe deplin și exprimată într-un Om printre oameni, cu toate că este necesar de ochi deschiși ca să se vadă aceasta. Dar – Omul glorificat în Dumnezeu – un Om – Fiul din toată veșnicia, dar ca Om – merge din împrejurările smereniei și modestiei, ale părăsirii, ale slăbiciunii, ale morții din lumea aceasta la slava Dumnezeirii pe tronul Tatălui – aceasta este minune între minuni, unde totul este minunat. Totdeauna este minunat că Dumnezeu, Cel nemărginit și Cel veșnic, Cel care este dragoste, lumină și Duh, a trebuit să fie în stare să Se arate pe deplin și corespunzător Lui în limitele omenirii. Este – avem voie să îndrăznim să ne exprimăm în felul acesta – aproape mult mai minunat că un Om, acest Om unic în felul Lui, a avut nevoie de poziția Dumnezeirii și de gloria ei, ca să Se exprime corespunzător Lui Însuși. Fapta este prezentă. Dacă unii cititori ar ruga pe scriitor să explice mai departe aceasta, el va trebui să recunoască cu reverență: „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, în afară de Tatăl”.

Dorim totuși să cercetăm cel puțin ceea ce este revelat. Isus nu numai este încununat cu cinste, ci și cu glorie și aceasta chiar în prezența lui Dumnezeu. El a fost nu numai înălțat mai presus de toate lucrurile și mai sublim decât toate ființele create, și posedă un Nume dat de Dumnezeu (Filipeni 2), ci Lui ca Om I se va da acea venerație, despre care Dumnezeu a jurat că I se va da, căci „în Numele lui Isus trebuie să se plece orice genunchi”, în timp ce „orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul, spre glorificarea lui Dumnezeu, Tatăl”. Lui ca Om I s-a dat acum locul acela care se cuvine exclusiv Dumnezeirii, căci El a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu. El a biruit și S-a așezat pe tronul Tatălui Său. Nimeni altcineva nu se va așeza vreodată acolo. Un privilegiu minunat se revarsă spre noi din aceasta, însă poziția se cuvine numai Lui, El este unic în felul Lui.

În epistola către Evrei este confirmată de patru ori această poziție:

1. „După ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte” (capitolul 1.3).
2. „Care S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri” (capitolul 8.1).
3. „S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (capitolul 10.12).
4. „Șade la dreapta tronului lui Dumnezeu” (capitolul 12.2).

Vrem să studiem un moment primul din aceste patru locuri din Scriptură. Cele înalte – o înălțime amețitoare pentru gândurile noastre -, la care Fiul are dreptul și pe care El a reocupat-o după terminarea slujirii Sale aici jos pe pământ, este momentan acea glorie divină a Dumnezeirii. Este aceea, despre care El a spus: „Preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea”. Sunt desigur tronuri și domnii, căpetenii și autorități pe pământ sau în cerurile intermediare, care sunt suficiente să amețească gândurile noastre prin înălțimea și mărimea lor, însă această Persoană Isus, Fiul lui Dumnezeu, a trecut prin ceruri. El este mai presus de toate, și toate lucrurile Îi sunt supuse Lui. Ele au fost create, fiecare în parte, să prezinte pe Dumnezeu cu privire la autoritatea Sa în sfera limitată a așezării lor, fie că este vorba de cer sau de pământ. El, Cel care este realmente Creatorul lor, dar care a devenit Om, a fost înălțat ca Om la acea înălțime sublimă, din care El S-a coborât. Omul în înviere este glorificat în Dumnezeu.

Limbajul din epistola către Evrei capitolul 1 este neobișnuit. „După ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte, luând un loc cu atât mai presus decât îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai ales decât ei.” Această ultimă propoziție „cu cât a moștenit un Nume mult mai ales decât ei” este explicată minunat în versetele 2 și 3 și include Dumnezeirea Sa veșnică, în timp ce prima propoziție „luând un loc cu atât mai presus decât îngerii” arată reprimirea poziției Sale în gloria Dumnezeirii de către El ca Om, după ce El ca Om a făcut acea lucrare, când a făcut curățirea păcatelor. Aici jos pe pământ nu a încetat niciodată să fie Fiul, și acolo nu va înceta să fie Om, dar Fiul este Omul Hristos Isus, și El a adus omenirea la Dumnezeire. Această parte a gloriei Sale nu o va împărții cu alții, ea Îi aparține numai Lui. Însă lumina și influența ei ajunge în inimile noastre, căci Acesta este Cel care a purtat păcatele noastre și a făcut curățirea lor.

Unde sunt deci păcatele? Au fost îndepărtate, și anume pentru totdeauna. Ale cui păcate au fost îndepărtate? Ale mele și ale tuturor celor care cred. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu. Prezența lui Isus în curăția fără pată a tronului și strălucirea luminoasă a gloriei divine sunt dovezi suficiente că păcatul nostru, păcatele noastre au fost îndepărtate dinaintea feței lui Dumnezeu, îndepărtate prin ispășirea făcută de El și prin moartea Sa.